

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ, ΦΟΝΤΑΜΕΝΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΥΣΗ // Β΄ ΜΕΡΟΣ: Ο αδιάλλακτος φονταμενταλισμός των Ταλιμπάν και η υποκρισία της Δύσης (της Ιωάννας Μουτσοπούλου)

Το πρόβλημα του φανατισμού και της μονομέρειας όλοι το καταδικάζουν στα λόγια, όμως στα έργα είναι δύσκολο για τον άνθρωπο να σταθεί στον ύψος των λόγων του και να διακρίνει με σχετική διαύγεια τα κίνητρά του και τον εαυτό του. Ο αναδυθείς ισλαμικός φονταμενταλισμός, οδηγεί βαθμιαία τα έθνη και την πολιτική στο να αρχίσουν λόγω της προκαλούμενης έντασης τις συγκρίσεις ανάμεσα στις βασικές ιδεολογίες ή τις θρησκείες υπό τη σημαία των οποίων αναπτύσσονται τα διάφορα κινήματα και να καταλήξουν αυτάρεσκα στη δική τους υπεροχή και ανωτερότητα που δήθεν αναπόφευκτα καθιστά αναγκαία την επιβολή του δικού τους συστήματος ιδεών και πολιτισμού επάνω στους άλλους.

Όμως καλύτερα θα ήταν να αναλογισθούν για τις δικές τους ευθύνες στην ανάδειξη του φονταμενταλισμού καθώς και για την αλήθεια ότι η φονταμενταλιστική τάση ενυπάρχει στους ανθρώπους με απόδειξη αυτή την ίδια την ιστορία, αλλά και με ορατή την πιθανότητα ανάδυσής του ακόμη και στις περιοχές όπου κυριαρχεί η «δημοκρατία».

Μία πρώτη εμφάνισή του στη δύση είναι η αποδοχή της μείωσης της προσωπικής ελευθερίας μέσω των παρακολουθήσεων εκ μέρους του κράτους για λόγους ασφάλειας. Το πρόβλημα στη συγκεκριμένη περίπτωση γεννάται από το περιεχόμενο που δίνουμε σε αυτή την ασφάλεια. Αλλά επειδή ο δυτικός πολιτισμός είναι κατ' εξοχήν υλιστικός, αυτή η ασφάλεια δεν μπορεί παρά να έχει υλιστικό περιεχόμενο υπό την έννοια του μη ποιοτικού, και επομένως αυτός σταδιακά δεν μπορεί παρά να καταλήξει σε φονταμενταλισμό. Βέβαια ο φονταμενταλισμός συνήθως επικαλείται άλλες αρχές πέραν των κοινά αποδεκτών ως υλικών, όπως ιδέες πέραν του ατόμου, όμως στην πραγματικότητα αυτό που τείνει να προστατέψει και να επιβάλει είναι μία δεδομένη ιστορική εικόνα μέσω της οποίας οι άνθρωποι εξέφρασαν ένα ιδεώδες της εποχής τους και μέσα στην οποία φυσικά υπήρχαν οι εξουσιαστές και οι εξουσιαζόμενοι, όπως π.χ. οι άνδρες εξουσίαζαν τις γυναίκες, οι «αριστοκράτες» τους πληβίους, οι γονείς τα παιδιά με δικαίωμα ζωής και θανάτου επάνω τους κ.ο.κ. Αυτή η εικόνα που προσπαθεί να αναβιώσει είναι ένα είδωλο και γι' αυτό αποτελεί έναν αναχρονισμό, μία στασιμότητα της εξέλιξης στο παρόν ή στο παρελθόν, και επομένως αποτελεί έναν υλισμό, γιατί κάθε ειδωλοποίηση είναι ένας υλισμός και η αναπόφευκτη πορεία της είναι προς τον φονταμενταλισμό.

Να σημειώσουμε μάλιστα ότι οι ιδέες για μια συλλογικότητα, δηλαδή αυτές που εμπεριέχουν το ιδανικό της συλλογικότητας, αν και είναι απόλυτα αναγκαίες και πρόκριμα για την επιτυχία της ανθρώπινης κοινωνίας, ωστόσο ενέχουν και τον μεγαλύτερο κίνδυνο: όταν επιβάλλονται μέσω δυνάμεως οποιουδήποτε είδους, τότε ενισχύονται οι δυνάμεις της πλειονότητας (που μπορεί να είναι πλειονότητα λόγω αριθμού ή πλειονότητα λόγω συσσωρευμένης δυνάμεως, δηλαδή δυναμική μειοψηφία), και επιβάλλονται επάνω στους λίγους ή τους πιο αδύναμους χωρίς λογική με στρέβλωση της ιδέας που υποτίθεται ότι εκπροσωπούν. **Η συλλογικότητα μπορεί εύκολα να εκτραπεί σε επιβολή ισχύος και η διαφορά ανάμεσα στα δύο είναι πολύ μικρή, αν και ποιοτικά είναι πολύ μεγάλη αλλά δυσδιάκριτη.** Αυτός είναι και ο λόγος που προς τη συλλογικότητα πρέπει κανείς όχι μόνον να πορεύεται οικεία βουλήσει αλλά και ο τρόπος που την αντιλαμβάνεται δεν πρέπει να αποτελεί μέσον αποκλεισμού των άλλων ή υπεροχής απέναντί τους.

Ο φονταμενταλισμός εμφανίζει όλα αυτά τα στοιχεία επιβολής και ας μιλάει για συλλογικότητα θρησκευτική, εθνική ή άλλη. Αυτοπροσδιορίζεται μέσα από την αντίθεσή του προς άλλες συλλογικότητες και όχι μέσα από αυτά καθαυτά τα ενδογενή στοιχεία της φύσης του. Είναι αρνητικός και όχι θετικός. Επιπλέον αρνείται να διακρίνει το βάθος της ανθρώπινης φύσης, τόσο επειδή επιζητεί να την καταπιέσει ώστε αυτή να ταιριάζει στο μοντέλο που αυτός προβάλλει όσο και επειδή αυτός δεν πρέπει να αποκτήσει αυτή την ψυχολογική γνώση, επειδή αυτή η γνώση θα τον καταστρέψει μια και βασίζεται στην πλάνη και την άγνοια.

Εδώ μπορούμε να αντιληφθούμε μάλιστα τη γνώση ως κάτι πολύ πέραν της πληροφορίας που διδάσκεται, αν και αυτή η πληροφορία βοηθάει στη θεμελίωση της γνώσης. Η γνώση που εδώ εννοείται είναι η αυτογνωσία και η γνώση του βάθους των πραγμάτων, άσχετα από τη φαινόμενη μορφή τους. Έτσι ο φονταμενταλισμός καθλώνει στο χρόνο, σε μορφές ήδη γνωστές και ελεγχόμενες.

Αυτή την **καθηλωτική στο χρόνο τάση του φονταμενταλισμού** πρέπει να την διαβλέψουμε σύντομα και να στοχαστούμε επάνω σε αυτήν, αν πρόκειται να αντιμετωπίσουμε πραγματικά τις ευθύνες μας. Τι άραγε βρίσκεται στο συνειδησιακό υπόβαθρο του αναδυόμενου σήμερα ισλαμικού φονταμενταλισμού; (σε κάποιο βέβαια επίπεδο, γιατί υπάρχει μία άβυσσος ψυχολογική γενικά στον άνθρωπο που είναι δύσκολο να διαγνώσει κανείς, επειδή αφορά την ίδια τη φύση του και αυτή μας είναι και θα παραμείνει στην πληρότητά της άγνωστη). Μπορούμε πάντως σε ένα πρώτο επίπεδο να διακρίνουμε ότι αυτός ο φονταμενταλισμός έχει ως βάση την απαίτηση να παίξουν τα δύο φύλα (άνδρας και γυναίκα) ένα συγκεκριμένο ρόλο, όπου ο άνδρας είναι ανώτερος και εξουσιάζει και η γυναίκα κατώτερη και εξουσιάζεται. Η σεξουαλική βάση αυτής της στάσης είναι φανερή, υπό την έννοια ότι η γυναίκα αντιμετωπίζεται ως σεξουαλική ιδιοκτησία και άρα αντικείμενο. Πέραν όμως αυτού του προφανούς εκ του αποτελέσματος γεγονότος, υπάρχει προς διερεύνηση και η φύση και επιρροή της ίδιας της σεξουαλικότητας όπως εμφανίζεται στην περίπτωση του φονταμενταλισμού. Ο εξουσιάζων φοβάται το πέραν της σεξουαλικής καταπίεσης πεδίο, δηλαδή την ελευθερία, που θα του στερήσει το ήδη γνωστό αλλά και τα αντικείμενα της επιθυμίας του. Φοβάται αυτό που θα τερματίσει, ίσως άδοξα, την ειδωλοποίηση που υποκαθιστά στη συνείδησή του τόσο τον κόσμο ως ολόκληρο όσο και αυτούς που βρίσκονται μέσα στη δική του σφαίρα επιρροής. Αυτό αρκεί για να τον οδηγήσει να επιβάλει μια απόλυτη εξουσία στους άλλους, ένα είδος θανάτου, ώστε αυτοί να παραμείνουν ακίνητοι χωρίς αυτοβουλία και αληθινή ύπαρξη, όμοιοι με την ορκτικότητα των περιουσιών. Η συμμετοχή σε αυτού του είδους την εξουσία δεν είναι μόνον των λίγων ατόμων που ασκούν την πολιτική και θρησκευτική διακυβέρνηση, αλλά των πολλών ανδρών πολιτών και αρκετών γυναικών.

Εδώ η παράδοση παίζει ενισχυτικό ρόλο του φαινομένου, που έτσι θεωρείται ηθικό, εφόσον η παράδοση θεωρείται εξ ορισμού ηθική. Είναι λοιπόν συλλογικό φαινόμενο και απέχει πολύ από του να στοχεύει κανείς πλέον σε μία ενεχόμενη κυβέρνηση ή ένα καθεστώς. Πλέον γεννώνται ερωτήματα:

α) Πώς και γιατί να πεισθεί ένας φονταμενταλιστής ότι η εθνική ή θρησκευτική παράδοσή του, που ενδεχομένως βοήθησε κάποτε την κοινωνία του να ορθοποδήσει και να διατηρηθεί, δεν είναι πλέον ηθική; Το ερώτημα είναι πολύ σημαντικό, επειδή αποτελεί θεμέλιο κάθε θρησκευτικής πίστης και εθνικής ταυτότητας. Στην πραγματικότητα θα ήταν έλλειψη σοφίας να προσπαθήσει κανείς να ξεριζώσει τους ανθρώπους από το παρελθόν τους, γιατί αυτοί είναι και το παρελθόν τους. Αυτό που αγνοείται όμως είναι ότι οι άνθρωποι είναι και το μέλλον τους ενσωματωμένο μέσα στις κρυμμένες δυνατότητές τους. Απαιτείται μία φιλοσοφική διάθεση και αντίληψη για αυτή την κατανόηση, όμως για πολλούς δεν υπάρχει τέτοια. Ταυτόχρονα η ύπαρξη φόβου δυσκολεύει τα πράγματα, γιατί λόγω του φόβου το μέλλον αντιμετωπίζεται με θλίψη, ενώ το μόνο κίνητρο που θα μπορούσε να οδηγήσει στο μέλλον είναι η χαρά. Το αμερικανικό πρότυπο ζωής καλλιέργησε μία χαρά της ζωής, που όμως ήταν τόσο επιφανειακή και υλιστική, διατηρώντας μάλιστα και κρυμμένους φονταμενταλισμούς, που δεν θα μπορούσε να αντέξει για πολύ στο χρόνο και στις συνθήκες με τρόπο εποικοδομητικό.

Η απάντηση λοιπόν δεν μπορεί παρά να είναι μόνον μία: **Ότι υπάρχει μία εξελικτικότητα ακόμη και για την παράδοση και αυτή η εξελικτικότητα είναι αυτή που εμπεριέχει το στοιχείο της ηθικής, είναι η ζωντανή ηθική.** Π.χ. η αμάθεια των γυναικών δεν μπορεί να συνεχίσει να αποτελεί στυλοβάτη της ηθικής, εφόσον για την αληθινή ηθική ολοκλήρωση απαιτείται προηγουμένως και γνώση και σκέψη. Η ηθική δεν ολοκληρώνεται ούτε καν υπάρχει (έστω και μερικώς) χωρίς την ελεύθερη επιλογή. Ο περιορισμός και η πλάνη δεν είναι ελευθερία ούτε αληθινή επιλογή. Αλλιώς μια πέτρα είναι ηθικότερη από τον άνθρωπο, επειδή δεν κινείται, δεν κάνει πράξεις και άρα δεν κάνει λάθη.

Φωτό:
wikipedia

β) η εξέλιξη στα δόση δεν εδράζει να οδηγούν σε μακρές οικονομικές και κοινωνικές και φυσικά καινούσιες δεν γίνονται ότι δεν θα γίνουν χειρότερες στο μέλλον. Η κρίση του τμήματος αυτού είναι ερωτική και στους ίδιους τους δικούς και φυσικά και οι ίδιοι ηγεμόνες του παρτίου του μέλλοντος. Θα πρέπει βάσει να τονιστεί ότι η επιβίωση του παρτίου δεν είναι το κριτήριο του οφθός. Η ποδομένη διάκριση δεν είναι στατική, όπως λανθασμένα αντιλαμβάνονται οι άνθρωποι, αλλά αφορά μία ενδομή αίσθηση αλλαγής που σε τόσο και χρόνο μπορεί να ικανοποιείται από τη μία ή τον άλλον διαδότη. Σε αυτό αφορά το σταυρωμένο βρίσκεται οφθός και καλείται η εξέλιξη ή τη διάκριση που βρίσκεται στο μέλλον χωρίς κεντροαξιαστικές που είναι στο βάθος των φωνηματολογικών ή των κομμάτων διακρίσεων που είναι μία φωνηματολογική και μία εδαφολογική του επιβιώσης.

Όμως η εξέλιξη των πραγμάτων στα δόση είναι ένα καλό: Έθελος του ανθρώπου από τον φόβο του για τις πράξεις των άλλων και τους πόρους τους, για την ανασφάλεια και για τον κίνδυνο. Αυτό όμως είναι αρνητικό (όσο και αν υπάρχουν άνθρωποι που ακολουθούν το καλό) δεν υπάρχουν ικανοί να στηρίξουν την ελευθερία του και την ευταμία του ταυτόχρονα, μια και από τη δόση των κληρονομικών φωνημάτων τελικά αντίθετα μεταξύ τους. Του γίνεται έτσι με την κρίση η ευταμία και το ερέθισμα για να διακρίνεται η ανώτερη από τη κατώτερη από τον και το κίνδηρο του. Μπορεί να ενσωματωθεί, αν βέβαια το απορρίψει, τις έννοιες αυτές με καλύτερο φθός. Η ελευθερία ικανοποιείται με τον οδηγό σε αυτό, αν φυσικά προσηγορως δεν προλάβει να διαπραγματευτεί τον αλλαξιάτικο φωνηματολογικό, π.χ. κατά τις έννοιες ή τις έννοιες ελευθερίας του κινδύνου να απορρίψει τον κίνδηρο. Από η ελευθερία του κινδύνου είναι η ελευθερία της άσκησης επιβιώσης διακρίσει τον άνθρωπο, από τις καταπολεμητικές στάσεις που απορρίπτουν τον κινδύνου μερικοί είναι οι επιβιώσεις θα αναδοθούν στο μέλλον. Το κενό σημαίνει ότι ο άνθρωπος γίνεται έρωτος, αλλά νομίζει ότι αυτός οφείλει τη ζωή του επειδή η επιβίωση είναι δική του. Χρειάζεται μία καλύτερη κοινωνική οργάνωση για να ανακληθεί κανείς από που είναι πραγματικά δική του ή μάλλον αυτό που είναι ο ίδιος. Αυτή η συνεχής εφευρετικότητα της επιβιώσης δημιουργεί ένα συνεχόμενο κενό ανάμεσα στον άνθρωπο και τον κινδύνου, μέσα στο οποίο δεν μπορεί να υπάρξει πραγματική ελευθερία.

Αυτό είναι βέβαια και το ρίσκο κάθε κρίσης: ότι ο άνθρωπος μπορεί με να επιλέξει αλλά λανθασμένα. Η ελευθερία έχει το τίμημα της, αλλά οφείλει να προσέξει στον άνθρωπο ανταποδοτική αξία. Και επιπλέον μπορεί με τον ίδιο τρόπο να απορρίψει.

γ) Πώς και γιατί θα πετύχουν οι άνθρωποι να προνοήσουν τους, αφού είναι οι άνθρωποι ότι θα βρεθούν στα θέση των δικών, όπου οι γενικές διακρίσεις είναι σε έρωτος και επαναλαμβάνεται ελευθερία: Κανείς άνθρωπος δεν αποκαλύπτει το προνόμιό του παρά μόνο εάν αναγνωριστεί, εκτός από σπάνιες εξαιρετικές περιπτώσεις και σπάνιους άθους. Έτσι και οι δικές δεν απορρίπτουν τον οικονομικό έρωτος ή τα προνόμια, έρωτος που ενώ επιβιώνει τις επιβιώσεις του κινδύνου για να είναι ένα πραγματικό ίδιο τουσώμα όμως να ανακαλύπτει την θέση του έρωτος, προνοήτων και φθός που κατέχει και να περιλαμβάνει στο πεδίο μιας νέας ανάγνωσης. επειδή τότε από που θα είναι αξία σε κάθε παρτί ή παρτίση θα είναι η ίδια η συνείδηση και το κίνδηρο αλλά όχι τα προνόμια. Σε αυτό όμως το σημείο έχει απορρίψει και η δόση. Τα άλλα αποτελεσματικά επιβιώσεων γιατί είναι παρτίση κοινωνικής ελευθερίας, χωρίς να διακρίνεται η βάρβαρη αναλογία των φωνημάτων. Κατά βάση πρέπει να ισχύουν και όλα τα ίδια κριτήρια και ερεθίσματα, αν και γενικότερα από πολύ ανώτερα και καλύτερα επίπεδα από αυτές τις αναγνώσεις.

Σε αυτό λοιπόν τη σύγκριση μπορεί να λάβει κανείς και επιβίωση να αντιτίθεται το μοντέλο της δόσης είναι το αντίθετο, η εδαφολογική διακρίση «καταβίωση». Όμως, παρά του προσηγορικού ότι η κατάσταση της δόσης προς το παρόν είναι ασημένια καλύτερη, είναι γενική επίσης και η ορατότητα της δόσης των δύο τρόπων αντίληψης, που είναι η εδαφολογική. Στη δόση η ίδια η εδαφολογική έχει κεντροαξιαστική και κεντροαξιαστική για την σημασία του ανθρώπου με υπαρκτή απουσία με άλλους σκοπούς και οφείλει να ανακαλύπτει κανείς και να ενσωματωθεί για να βρει της στο ίδιο σύστημα της ζωής και να μην επιμένει σε τίποτα που παραμένει ως σπαρτίες πολλών ιδιοτήτων, είτε που αφού υπάρχει καταπίεση εδαφολογική, κοινωνική και άλλα. Τα ίδια αυτά φωνημάτων είναι στην εξέλιξη, και μετά αναδοθούν άλλα ως ίδιους, καθώς ο άνθρωπος ανακαλύπτει βάρβαρη τη φύση του. Από τα νέα ιδίωτα δεν είναι οφθός, εκτός, έτσι για την πραγματικότητα, αλλά μία επιβίωση έρωτος για την επιβίωση, όπως ο σπαρτίες φωνημάτων επιβίωσης με τους άλλους και ο παρτίσητος άνθρωπος, όμως έχει αναπτύξει και το νέο και έχει περιόριστο στο που παρτί στο οφθός σε αντίθεση με τον παρτίση του.

Παρτίσητος άνθρωπος, όμως έχει αναπτύξει και το νέο και έχει περιόριστο στο που παρτί στο οφθός σε αντίθεση με τον παρτίση του.

Αλλά βέβαια κάθε πεδίο αντίληψης μας έχει ιδιότητες καθόλου για την χρήση της διακρίσεως του στο χρόνο. Εδώ ανακαλύπτει και το πρόβλημα του φθός του θεώματος που στακτάς πίσω από τις καθόλου και είναι και το θεώματος το πρόβλημα του ανθρώπου και δεν μπορεί να επιλυθεί με επιπλέον διακρίσεις και με το να απορρίψει κανείς το δικό του από τα κομμάτια και κατάλληλα σημεία της επαφής με τον ίδιο το φθός. Και εδώ χρειάζεται προσοχή, επειδή η ίδια η αποθήκη της συνείδησης με είδος συνεχώς θεώματος δεν είναι κατάλληλη επαφή με το φθός και το θεώματος, αλλά μία βίωτική αντίληψη που επιβιώνει τον ερεθιστικό του ίδιου του φθός με επιπλέον παθητικότητα ώστε να μην υπερφέρει κανείς. Το ζήτημα όμως του φθός του θεώματος καμίας να είναι αντικείμενο άλλης κεντροαξιαστικής λόγω της κεντροαξιαστικής του για την ανασφάλεια του.

Αν κρίνουμε τη συμπεριφορά της δόσης σχετικά με τα παρτίση, κατά την όσων μας, προσηγορικό είναι διακρίσεις μιας κοινωνίας να παραρρίψει από το παρτίση στο μέλλον, θα πρέπει λιγότερα να καταλάβουμε στο συμπεριφορά ότι αυτή υπαρκτή αποκαλύπτει λανθασμένα. Ακόμη η οικονομική κεντροαξιαστική και το είδος υπαρκτής της δόσης είναι ένα είδος φθός του θεώματος καμίας να είναι αντικείμενο άλλης κεντροαξιαστικής λόγω της κεντροαξιαστικής του για την ανασφάλεια του.

Λανθασμένα φωνηματολογικά που δεν οδηγεί παρά σε λάθος. Επικεντρωμένα φυσικά στα δόση, επειδή αυτό έχει την παρτίση κινδύνου προς το παρόν και είναι δική της η κατά κύριο λόγο ευθύνη για την παρτίση των ελεύθετων.

Τα προβλήματα παρτίσητων και μάλλον σε ένα περισσότερο πολυάριθμο και πολυάριθμο περιβάλλον που έχει περισσότερο προβλήματα από πριν, με επένδυση το φυσικό περιβάλλον που θα επιβίωσει νέος έρωτος, τρωματό ερωτικός και ανακαλύπτουν, στον ταύρο σύγκριση. Το παρτίση δεν θα λύσουν τα προβλήματα, γιατί τα διαθέτουν μακάρι, εκτός και αν οφθαλμοί απορρίψουν να αυτοκτονήσουν παίρνοντας μαζί τους και ολόκληρους λαούς, όπως είχε ακαθάρτη να κάνει ο Χίτλερ όταν έμπηκε το βεράλτο στο χέρι των σερβών. Και έτσι θα ελευθερία το κεντροαξιαστικό σύστημα με μια πράξη καμίας και φθός.

25 Μαΐου 2009

Ιωάννα Μουτσοπούλου, Δικηγόρος
Μέλος της γραμματείας της ΜΚΟ ΣΟΛΩΝ
ioanzisi@otenet.gr